

Ив. Вазовъ.

Охридско езеро.

(Написано при извѣстието за освобождението на Охридъ).

Какво ме тласка днесъ и кой ме гласъ зове
Къмъ твоя лъскавъ ширъ и китни брѣгове,
О езеро прѣкрасно?
Незнамъ — дѣ въ тоя часъ величественъ ламтя
Съ вихрени крила хъмъ тебе да полетя,
Къмъ твоя чуденъ свѣтъ, пленилъ духа ми властно;

Ламтя да потопя душа и смаянъ взоръ
На твойто огледало въ свѣтлия просторъ,
О езеро омайно,
На синитѣ вълни да гледамъ хубостята,
На тѣхни пѣсъкъ тихъ да слушамъ пѣсенята.
Стенанието тайно;

И тамъ, при Охридъ старъ, праха да видя святъ,
Възъ който е стоялъ изчезналия палатъ
На бурни Самуила,
Да сѣтя, може би, великия му духъ
Витающъ тамъ; да чую въ ромона ти глухъ
Легендитѣ свети на старината мила;

Да тъна въвъ море отъ спомени, мечти
Прѣдъ твоя чуденъ ширъ съ неземни красоти,
Кой сводъ отражава,
И, гостъ очарованъ, възъ славния ти брягъ,
Да гледамъ възхитенъ народния ни стягъ
Какъ вѣтъръ го развява!

Ноември 1915 г.

